

Eindelijk thuis

Marcia Willett bij Boekerij:

Een tuin bij de zee
Brieven uit het verleden
Een zomer zonder einde
Zeven dagen in de zomer
Eindelijk thuis

Marcia Willett

Eindelijk thuis

Een verlaten huis in Cornwall wordt een warm thuis
voor Ned en zijn familie en vrienden

Citaat op p. 13: A.E. Housman, ‘Loveliest of Trees, the Cherry Now’, uit: *A Shropshire Lad*, vertaald door Ans Bouter

Citaat op p. 28: John Donne, ‘The Triple Fool’, vertaald door Guido Vanhercke

Eerste druk 2020

Derde druk 2022

ISBN 978-90-599-0095-0

ISBN 978-94-023-1475-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Homecomings*

Vertaling: Annet Mons

Omslagontwerp: Büroüü

Omslagbeeld: © Westend61/Getty Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Marcia Willett

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Rick

I

1

Hugo Houghton loopt haastig door de hobbelige straat die steil omlaag leidt naar de haven. Zijn tweedjas fladdert om zijn lange benen en hij klemt een tas met boodschappen behoedzaam in zijn armen, alsof het een baby is. Hij blijft even staan om te kijken naar de enkele boten die resteren van de eens welvarende vissersvloot, die nu dagtochtjes op zee voor toeristen verzorgen. Daarna loopt hij langs de kademuur naar het hoge, oude huis van leisteen en graniet, aan het eind van een rij vissershuisjes.

Terwijl hij zijn boodschappen in één arm neemt opent hij een zware eiken deur en stapt een lange, betegelde gang in met aan weerszijden deuren, die op de benedenverdieping naar de keuken achter in het huis voert. Hij stormt de warme en gezellige ruimte binnen, zet zijn tas op de grote tafel in het midden en glimlacht naar de oude man – knokig, met brede schouders en wit haar – die in een houten schommelstoel naast het Aga-fornuis zit.

‘Alles goed, oom Ned?’ vraagt hij.

Er krabbelen twee honden hun gezamenlijke mand uit, om kwispelstaartend naar Hugo toe te rennen. Ze waren enthousiast maar toch onzeker, zoals dat bij een retriever het geval is, vol verlangen om aanhankelijkheid te tonen, maar

bang dat die misschien wordt afgewezen. Hugo bukt zich om ze te aaien, met begrip voor hoe zij zich voelen, want dit is een probleem geweest dat hij het grootste deel van zijn volwassen leven ook heeft gehad.

‘Braaf,’ zegt hij. ‘Brave honden.’

Hugo begint de boodschappen uit te pakken terwijl hij zijn jas uittrekt, Ned de krant geeft en hem vertelt over de vrienden die hij in de dorpswinkel heeft getroffen. Hij blijft even staan om naar buiten te kijken, naar de kleine binnenplaats waar het meizonnetje schuin naar binnen valt op de leistenen muren en op de houten kuipen met tulpen en wilde hyacinten. Dit zonnige plekje ligt beschut tegen de noordwestenwind, en misschien kan hij Ned overhalen om buiten koffie te drinken. Niet dat zijn oom nou zo lastig is, maar hij geeft graag zijn mening te kennen. Om te tonen dat hij ondanks zijn broosheid en fysieke zwakte nog steeds iemand is om rekening mee te houden. Na een lange en zeer succesvolle loopbaan bij de marine – en hoewel hij nu al meer dan twintig jaar met pensioen is – kan Ned ontzagwekkend zijn als hij dat wenst.

Om zijn bedoelingen duidelijk te maken zet Hugo de deur naar de binnenplaats een eindje open. Op slag gaan de honden ervandoor, verdringen zich om als eerste buiten te zijn en rennen dan de steile, stenen trap op, naar de kleine tuin die is uitgehakt in de klif achter het huis. Hugo blijft even staan, heft zijn gezicht naar het warme zonlicht en loopt dan weer naar binnen om een doek te halen om de druppels van de regen van die nacht van de smeedijzeren tafel en stoelen te vegen.

Wanneer Hugo weer binnenkomt, de ketel op het vuur zet en de oudere man glimlachend aankijkt schudt Ned met zijn krant alsof het een oproep tot de strijd is.

‘De koffie buiten?’ stelt hij voorzichtig voor. ‘Het is er al lekker warm.’

Ned fronst, denkt erover na, vouwt dan opeens *The Times* op en gaat staan. Zijn lange en magere gestalte pakt zijn stok en schuifelt voorzichtig over de tegelvloer naar de deuropening. Hugo houdt hem nauwlettend in de gaten, klaar om te helpen, maar uiterlijk onbekommerd. Ned vindt het vreselijk om te worden betutteld, maar sinds zijn operatie voor een nieuwe heup is hij wat minder zelfverzekerd, en Hugo moet er niet aan denken dat zijn oom zou vallen.

Ned laat zich in een stoel zakken. Hugo haalt opgelucht adem en gaat dan koffiezetten. Hij heeft het hier erg naar zijn zin, met de zorg voor Ned en de diverse mensen die komen logeren: vrienden of familieleden die behoefte hebben aan wat liefde en zorg, aan rust en tot zichzelf komen, alvorens terug te keren naar de kille wereld buiten de beschutting van deze granieten muren. Hij is nu halverwege de vijftig en heeft geen spijt van het feit dat hij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om met vervroegd pensioen te gaan van zijn baan als producer bij de BBC, of dat hij uit Londen is vertrokken. Het werd erg druk bij de BBC, met een kantoortuin en bureaus zonder naam. Het was goed om afstand te nemen van alle schema's en regels en hierheen te komen, naar de plek waar hij zo veel gelukkige vakanties heeft doorgebracht. Het is alsof hij nu in staat is iets terug te doen voor alle goedheid die zijn tante Margaret hem als kind en als moeilijke tiener heeft betoond. Na haar dood, bijna twee jaar geleden, was het duidelijk dat Ned zich niet in zijn eentje zou kunnen redden, en Hugo wist dat het hart van de oude man zou breken als hij weg moest uit het huis dat al generaties in het bezit van de familie Tremayne was. Rose was er natuurlijk ook nog. Rose Pengelly was vanaf haar meisjesjaren hun hulp geweest, en Hugo is erg op haar gesteld, maar het was te veel om Rose te vragen deze extra verantwoording op zich te nemen. Bovendien was het fijn

om nodig te zijn, om de verzorgende kant van zijn karakter tot uiting te laten komen.

Hugo zet de koffiespullen op een dienblad en loopt ermee naar buiten. De honden zijn terug van hun verkenningstocht en gaan aan weerszijden van Ned zitten, met hun snuit tegen zijn knieën, alsof ze aanvoelen dat hun aanwezigheid hem troost biedt. Zachtjes streelt hij hun gladde kop, en Hugo ziet dat hij zijn ogen dicht heeft gedaan tegen het zonlicht en dat hij wat glimlacht in de warmte ervan. Hij zet het dienblad zachtjes op de tafel en pakt de koffiepot op.

Ondanks zijn dichte ogen kan Ned Hugo duidelijk zien. Hij haalt zich de sterke, breedgeschouderde gestalte voor de geest, de slordige bos donker krullend haar met grijze strepen erin, en Hugo's violetblauwe ogen. Hij lijkt heel veel op zijn tante Margaret. Toen haar jongere zuster, Hugo's moeder, aan kanker stierf toen Hugo nog een klein kind was, ontfermde Margaret zich over hem, voor zover dat mogelijk was gezien het feit dat ze de vrouw van een marineman was met zelf een zootje, en Hugo's vader als advocaat in Londen woonde.

Dit huis, dat van Neds ouders was, vormde een toevluchtsoord, een plek waar ze allemaal naartoe gingen om hun verlof, hun schoolvakantie, door te brengen ter afwisseling van het wonen op een basis. Het was een thuis. Het was hier waar Margaret en hij met langdurig verlof naartoe waren gegaan toen hun zoon in de Falklandoorlog was gesneuveld. Jack was drieëntwintig geweest.

Wat is het toch wonderlijk, denkt Ned, met nog steeds gesloten ogen, dat het verdriet na bijna vijfendertig jaar nog steeds zo hevig is. Zo moet een geamputeerde nog steeds de pijn van een verloren ledemaat voelen.

Ned doet zijn ogen open en glimlacht naar Hugo, die vlak bij hem staat. Ned begrijpt waarom Hugo's relaties met

vrouwen nooit blijvend zijn: hij is te goedhartig, te edelmoedig, te meelevend.

Ned vindt dat hij het zelf heeft getroffen: hij had een goed huwelijk, hij is door diverse vrouwen bemind, zijn zoon aanbad hem. En nu hij zich kwetsbaar en eenzaam begint te voelen heeft hij Hugo om hem bij te staan. Hij geniet van Hugo's Londense vrienden – leden van zijn cameraploeg, assistent-producers, ex-vriendinnen – die weekenden komen logeren, tussen twee banen of geliefden of huwelijken in, en hij geniet van de incidentele logés die hiervandaan op zoek gaan naar een blijvender onderkomen. Iedereen wendt zich tot Hugo, voor gezelligheid en voor steun, en hij staat altijd voor iedereen klaar. Het is mooi om daar deel van uit te maken, en Ned beseft hoeveel geluk hij heeft. Hij drinkt van zijn hete sterke koffie, zwart, zonder suiker of melk.

'Ik vroeg me af of we een ritje moesten gaan maken,' zegt Hugo nu. 'Door het bos en dan naar de hei. De wilde kers bloeit prachtig en de boshyacinten beginnen nu ook.'

'En daar met kijken naar wat bloeit,' citeert Ned,

'Meer dan vijftig is gemoeid,

Ga ik dus naar het bos sindsdien

Om daar de kers vol sneeuw te zien.'

Hugo grijnst naar hem. 'Goed,' zegt hij. 'Heel goed. Dan gaan we lunchen bij The Chough en de honden kunnen op de hei gaan rennen.'

Ned beantwoordt zijn grijns – Hugo heeft weinig belangstelling voor poëzie, maar hij tolereert Neds dichterlijke op-rispingen. Dus zet hij Housman uit zijn hoofd en verheugt zich op de dag die voor hen ligt. Deze voorjaarsdagen zijn een bron van vreugde voor hem, vol beloftes over alles waar hij naar uit kan kijken: de knoppen waarvan de bloemblaadjes bleek opengaan, een merel die op haar broze eitjes zit, de blijdschap bij het horen van de eerste koekoek en bij de eer-

ste zweefduik van een gierzwaluw, als om te bewijzen dat de schepping nog steeds functioneert.

Zijn overpeinzingen worden onderbroken door een muzikriedeltje, en hij ziet hoe Hugo zijn iPhone uit zijn zak haalt om het inkomende bericht te lezen.

‘Dat is Prune,’ zegt hij. ‘Ze is vanavond mee uit eten gevraagd, dus ze zegt dat we niet op haar moeten wachten.’

‘Zegt ze ook met wie?’ vraagt Ned.

Hij voelt zich een plaatsvervangende ouder waar het Prune betreft, hoewel ze met eenentwintig jaar echt oud genoeg is om haar eigen boontjes te doppen. Maar omdat ze bij hen in huis woont heeft ze nou eenmaal recht op hun bescherming, en dat heeft hij haar ouders ook beloofd. Die kwamen laatst uit Suffolk om te zien waar hun dochter zou gaan wonen wanneer ze als tuinhulp aan het werk gaat bij een vestiging van de National Trust, aan de rand van het dorp. De Trust heeft onlangs een klein café geopend, en Prune is aangemen om stage te lopen bij de ploeg die als speciale taak heeft groenten te leveren voor de maaltijden van bezoekers. Het was de Trust die het huis aan de kade had aanbevolen als onderkomen voor Prune.

‘Ze gaat samen met de rest van de groep uit met het paar dat adviezen heeft gegeven over het opzetten van het café,’ antwoordt Hugo. ‘Het is hun laatste avond en daarom hebben ze hen allemaal uitgenodigd voor een fish-and-chipsetentje in Padstow.’

‘Klinkt gezellig,’ merkt Ned op. ‘In dat geval kunnen wij een stevige lunch in de pub nemen, zodat we ons niet te veel om vanavond hoeven te bekommeren.’

‘Ik heet eigenlijk Prunella,’ had ze verteld toen ze kennis kwam maken. Ze zat aan de keukentafel met aan weerszijden een hond. ‘Maar als klein kind was ik al dol op tuinieren, dus was die roepnaam eigenlijk onvermijdelijk.’

Ze was een slank meisje, niet erg groot, met lang, fijn, blond haar dat naar achteren was getrokken uit een klein, leuk, openhartig gezicht, en Hugo glimlachte naar haar.

‘Ik hoop dat je je niet laat afschrikken door de overweldigende mannelijke aanwezigheid hier,’ zei hij.

Ze lachte, en klopte de honden op de rug. ‘Ik heb drie oudere broers,’ antwoordde ze. ‘Dus ik ben het nodige gewend. Ben ik geslaagd?’

Hugo keek Ned aan, met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Met vlag en wimpel,’ antwoordde Ned.

En nu maakt ze deel uit van de familie, en geen van hen heeft er spijt van gekregen. Hugo en Ned zitten ontspannen samen koffie te drinken, bespreken plannen voor de tuin en genieten van de zonneschijn, terwijl de honden met hun neus op hun poten liggen, maar met oplettende ogen en hun oren gespitst voor ieder voorteken van een wandeling. Zodat wanneer Hugo zijn stoel naar achteren schuift, opstaat en de koffiebekers begint af te ruimen, ze meteen opspringen en voor hem uit de keuken in rennen, klaar om in actie te komen.

Ze rijden het dorp uit, langs hoge granieten muren, naar het bos aan de rand van de heidevelden. De es, de meidoorn en de vlier beginnen uit te lopen, en onder hun tere knoppen weerspiegelt een waas van boshyacinten de wolkeloze hemel.

Ned laat zijn raampje zakken en Hugo mindert vaart zodat ze alle geuren in kunnen ademen. Te midden van bemoste keien duwen stijf opgerolde varens zich naar boven, om als vraagtekens boven de rotsen uit te steken. Hugo kan de twee tonen van de koekoek horen – c en as – en Ned en hij glimlachen tevreden naar elkaar.

Ze rijden langs weilanden, omzoomd door geelbloeiende gaspeldoorn, waar koeien met zwiepende staart gemoedelijk

in groepjes staan te herkauwen. De auto hobbelt over een wildrooster en dan zijn ze op de open hei, en de honden beginnen van opwinding te stommelen en tegen elkaar aan te duwen. Hij stopt op het droge, korte gras, stapt uit en doet de achterklep open. De honden springen eruit en rennen weg, waarbij ze een kudde bruin-witgevlekte pony's uiteenjagen. De wind is nog koud. Hij buigt zich naar binnen om zijn jas te pakken, wetend dat Ned in de warme beschutting van de auto zal blijven, schiet zijn windjack aan en loopt snel naar de honden.

Ned kijkt ze na: Brioc gaat voorop als altijd, Mortimer volgt wat langzamer, hij is zichtbaar ouder. Hoe vaak hebben Margaret en hij de honden hier niet uitgelaten? Hoeveel hield ze niet van dit deel van de hei, met beneden in het dal die glimp van een witte kerktoren omringd door rododendrons en, in de richting van de zee, een streep goud aan de rand van de wereld. Instinctief slaat Ned zijn armen om zich heen alsof hij zichzelf in bedwang moet houden... of doet alsof hij Margaret omhelst en hij op zijn beurt door haar wordt omhelsd. Hij weet niet zeker welke van de twee, maar na een tijdje slaakt hij een zucht om zijn sentimentele gedoe en gaat wat gemakkelijker zitten, in afwachting van Hugo's terugkomst.

In de kleine bar van The Chough is het druk, maar het tafeltje in de hoek naast de open haard is nog vrij. De waard heeft het houtvuur laten branden, omdat hij weet hoe verraderlijk deze vroege dagen in mei kunnen zijn. Achter de bar staat Ben, een lange, leuke knul van begin twintig. Hij wiegt zachtjes mee op de achtergrondmuziek van Gregory Porter met 'Hey Laura'. Zijn lippen vormen de woorden geluidloos en zijn ogen zijn vol dromen. Hij wordt uit zijn overpeinzingen opgeschrikt door een luidruchtige groep nieuwko-

mers, en terwijl hij zich haast om hen te bedienen kijkt Ned meelevend toe. Hij probeert zich voor de geest te halen hoe het was om die leeftijd te hebben, onbekommerd en vol hoop. Ben weet nog niet hoe het is om steeds vaker aan het verleden te worden herinnerd, hoe het is om in gedachten alle bijzonderheden uit het verleden voorbij te zien komen, als de afbeeldingen in een oud, vettig pakje kaarten.

‘Wat is erger?’ vroeg Hugo hem ooit. ‘De zonde van iets doen of de zonde van iets laten?’

‘De zonde van het laten,’ antwoordde Ned op slag, instinctief.

Hugo fronste en dacht na. ‘Ik denk dat je gelijk hebt,’ zei hij ten slotte, ‘maar er zijn vreselijk veel dingen waarvan ik spijt heb dat ik ze heb gedaan. Dwaze dingen doen, zonder goed na te denken. Mezelf voor schut zetten.’

‘Wees maar blij als dat de ergste zonden zijn die je ooit hebt begaan,’ antwoordde Ned. Schuld bewust dacht hij terug aan een van zijn eigen zonden van toen, met een bijzonder mooie vrouw, toen hij tijdelijk in Norfolk, Virginia was gestationeerd om vanuit de COMSUBLANT-bunker een NAVO-oefening te helpen leiden.

Hij kijkt in de bar om zich heen. Er is zojuist een man binnengekomen die wordt verwelkomd door een andere man die juist een drankje stond te bestellen. Ze omhelzen elkaar. Ned begint langzaam gewend te raken aan mannen die elkaar omhelzen. Iedereen omhelst elkaar tegenwoordig: rugbyspelers, tennissers, tv-presentatoren. Zijn blik glijdt langs hen heen en hij ontwaart een jonge vrouw aan het verste tafeltje, dat met koffiekopjes en plastic bekers bezaaid is. Ned voelt een kleine schok van herkenning, hoewel hij haar niet kan plaatsen. Ze zit geestdriftig te praten met de twee andere jonge vrouwen aan tafel, terwijl een stuk of wat kleine kinderen naast hen met kleurboeken in de weer zijn. Hij pro-

beert het levendige gezicht te plaatsen, maar zijn geheugen laat hem in de steek.

Hugo is terug, met twee pinten bier. De twee mannen aan de bar blokkeren nu Neds gezichtsveld, anders had hij Hugo gevraagd of hij haar herkende. Ondertussen is Ben er met de menukaart en vraagt hun aandacht voor het bord met daarop de specialiteit van die dag.

‘Hoewel ik vermoed,’ zegt hij glimlachend tegen Ned, ‘dat u hetzelfde wilt hebben als altijd?’

Ned beantwoordt zijn glimlach, getroffen door het feit dat Ben het zich herinnert. Hoe opmerkelijk is de oprechte hartelijkheid van de jeugd, in tegenstelling tot hun achteloze medelijden, wat een van de beproevingen van de ouderdom is. Hij beaamt dat hij de visschotel wil, gewoon om Ben een plezier te doen. Die kijkt hem stralend aan en richt zich vervolgens tot Hugo, die de menukaart zit te bekijken. Hij bestelt worstjes van hertenvlees en gaat naast Ned zitten.

‘Ik was van plan Dossie een appje te sturen,’ zegt hij. ‘Onze noodvoorraad begint op te raken.’

Ned neemt een slok uit zijn glas. Hij is blij met Dossie Pardoe, een vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd als Hugo, jong weduwe geworden, die vanuit haar huis in St Endellion een bedrijfje heeft dat Fill the Freezer heet. Ze levert zelfbereid eten aan vakantiehuizen door heel Cornwall en ze verzorgt ook diners, kinderfeestjes en kleine recepties. Ze zijn allebei erg op Dossie gesteld en ze helpen haar bij de verwerking van het recente overlijden van haar beide ouders. Haar zoon Clem, die weduwnaar was, is onlangs hertrouwd, en dat is iets waar ze ook aan heeft moeten wennen, hoewel Ned weet dat Dossie erg blij is voor haar zoon Clem en haar kleinzoon Jakey.

‘Ze mist Clem en de kleine Jakey veel meer dan ze laat merken,’ zegt Hugo nu. ‘Ik weet dat ze Tilly geweldig vindt,

maar het zal niet gemakkelijk zijn om een stap terug te doen, nadat ze tien jaar voor hen heeft klaargestaan en nu opeens weer een schoonmoeder is. Ze vormden een heel hecht geheel.’

‘Vraag haar vanavond te eten,’ stelt Ned impulsief voor. Hij leeft met Dossie mee, zoals ze zich door het leven slaat, en hij bewondert haar om haar moed en doorzettingsvermogen. ‘Dan kunnen we het gelijk over het aanvullen van de voorraden hebben.’

Hugo trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat de reden dat we hier gingen lunchen was dat we ons niet om het avondeten hoeven te bekommeren?’

‘O, doe het nou maar gewoon,’ zegt de oudere man ongeduldig. ‘Stuur haar een appje.’

Hugo haalt goedmoedig zijn schouders op en pakt zijn telefoon. Ned leunt achterover in zijn stoel. De groep moeders met kinderen gaat vertrekken. Ze lopen wat heen en weer, er volgen wat opdrachten, en één jongetje dringt zich voorop, vol ongeduld om naar buiten te gaan. Ned kijkt naar het kleine, vastberaden gezicht, het zwarte haar en de donkerbruine ogen, en opnieuw voelt hij een steek van herkenning. Hij kijkt opnieuw naar de vrouw die hij eerder heeft opgemerkt en die haastig achter het jongetje aan loopt, roept dat hij op haar moet wachten.

Ned buigt zich naar voren om Hugo’s aandacht te trekken en hem op haar te wijzen, maar voordat hij iets kan zeggen is de hele groep uit The Chough verdwenen en is hij te laat.

2

Dossie doet de deur achter zich dicht en blijft naar het geluid van de stilte staan luisteren. Geen pa die vanuit zijn werkkamer roept hoe haar dag is geweest, geen ma die in de keuken de ketel op de Aga zet voor een gezellige kop koffie of thee, geen Wolfie die blaffend de hal in komt rennen om haar te begroeten, geen Jonno die moeizaam, met kwispelende staart, uit zijn mand omhoogklautert. Dit thuiskomen in het overweldigende gevoel van afwezigheid is het allermoeilijkste, met niemand om haar belevenissen van die dag mee te delen, haar kleine successen of frustraties. Na pa's dood ten gevolge van zijn tweede beroerte, en daarna gedurende het laatste jaar van ma's ziekte, was de bed and breakfast die ze zo enthousiast hadden geleid, langzaam maar zeker verpieterd. En hoewel Dossies eigen onderneming goed bleef draaien, worstelt ze iedere dag met een gevoel van zinloosheid.

Ze was teruggegaan naar pa en ma toen haar man, Mike, bij een motorongeluk om het leven was gekomen en zij alleen achterbleef met hun zoontje Clem. Ze hadden voor hem gezorgd terwijl zij lunches en diners organiseerde, in andermans keukens bij speciale gelegenheden feestmaaltijden bereidde en ten slotte haar eigen bedrijf op poten had gezet. Pa en ma hadden over heel Cornwall contacten en vrienden

die graag bereid waren de alleenstaande dochter van hun twee oude vrienden te helpen. En zij was op haar beurt, jaren later, in staat hen te helpen bij het runnen van hun bed and breakfast, toen ze ouder en slechter ter been werden. Ze mist die bezoekers die in de loop der jaren vrienden werden, hun honden meebrachten en soms, naarmate de jaren verstreken, hun kleinkinderen. Maar Dossie mist bovenal het vertrouwde dagelijkse contact met Clem en haar kleinzoon Jakey.

Ze loopt de hal door, naar de keuken, waarbij ze instinctief haar blik van de lege hondenmanden afwendt. Het was bijna alsof een boosaardige geschiedenis zich herhaalde toen Clems vrouw stierf bij de geboorte van hun baby. Toen Jakey vier was, besloot Clem uit Londen terug te gaan naar Cornwall, en opnieuw stond de familie klaar om hen te helpen terwijl Clem zijn roeping volgde, theologie studeerde en werd gewijd. Nu, zes jaar later, is hij rector van de anglicaanse leefgemeenschap in het prachtige retraitshuis Chi-Meur, zo'n dertig kilometer verderop langs de kust.

Gedurende die tijd was Dossie eraan gewend geraakt om op verzoek als babysit te fungeren, in noodgevallen voor eten te zorgen, en gewoon kostbare tijd met haar zoon en kleinzoon door te brengen. Ze was erg blij toen Tilly in hun leven kwam, de leuke, grappige, pientere Tilly die op Chi-Meur alle IT verzorgt en die voor een heel nieuwe dimensie in Clems leven heeft gezorgd – en ook in dat van Jakey. Ze wonen in de cottage aan het eind van de oprijlaan van Chi-Meur, en het drietal vormt een heel gelukkige eenheid, samen met een retriever die luistert naar de naam Bells. Hoewel ze een hecht contact met haar onderhouden, beseft Dossie dat ze nu een stap terug moet doen. Ze moet tactvol zijn en hun de ruimte gunnen.

Het is wonderlijk, dit gevoel van verlatenheid dat haar

overvalt, iedere keer dat ze thuiskomt. De enorme inspanning om wat eten klaar te maken en dat dan plechtig, in haar eentje, op te zitten eten. Voedsel is de bron van alle leven, het hoort te worden gedeeld, het hoort een viering te zijn. Pa en ma waren geweldig hartelijk geweest en boden hun gasten niet alleen goed eten maar ook een gezellige, vrolijke atmosfeer om ervan te genieten terwijl ze hun het gevoel gaven heel speciaal te zijn. Na jaren over de wereld te hebben gereisd door pa's baan als mijnbouwkundig ingenieur bij Rio Tinto Zinc, konden ze onmogelijk een rustig en saai leven gaan leiden, en de gasten van hun B&B bezorgden hun een doel in hun leven. Dit mooie, verfijnde huis van honderd jaar oud, met zijn elegante schuiframen en volmaakte verhoudingen, vormde een ideale omgeving voor de onderneming, en Dossie kan zich niet voorstellen ooit ergens anders te wonen.

Wanneer ze de koelkast opendoet en neerslachtig naar de inhoud ervan kijkt, hoort ze de ping van een appje, en ze doet de deur dicht en haalt haar telefoon uit haar tas. Ze ziet dat het bericht van Hugo is, en ze wordt meteen overspoeld door een gevoel van blijdschap, opluchting, en zelfs dankbaarheid. Ze is erg gesteld geraakt op Hugo en Ned in hun grote oude huis beneden aan de haven in het kleine vissersdorpje in de buurt van Polzeath. Ze hebben haar opgenomen in hun wereld, die bijna net zo excentriek is als de wereld die zij met pa en ma deelde. Ze leest het bericht en krijgt, vreemd genoeg, bijna tranen in haar ogen.

Kom vanavond eten. We hebben je allebei nodig. xx

Maar ze gaat niet huilen. In plaats daarvan schiet ze in de lach en tikt een antwoord.

Je bedoelt dat jullie vriezer leeg is. Ik heb je door.

Ze spreekt met Hugo een tijd af en loopt dan naar de koelkast. Vreemd genoeg heeft dit kleine contact haar humeur

danig opgeklaard en haar de moed gegeven om verder te gaan.

‘Je moet een nieuwe hond nemen,’ zei Hugo tegen haar toen Wolfie dood was. ‘Ik weet dat het moeilijk was toen ma ziek was en alles op jou neerkwam, maar nu is het anders.’

Ze kreeg de indruk dat hij op het punt stond te zeggen: ‘En je hoeft je nu ook niet meer om Clem en Jakey te bekommeren.’ Maar hij had zich ingehouden. Of misschien was ze gewoon wat overgevoelig. Het is moeilijk om niet langer degene te zijn bij wie Clem en Jakey aankloppen als er een probleem is of als er iets te vieren valt.

‘Je moet eroverheen stappen,’ mompelt ze terwijl ze de spullen voor een sandwich uit de koelkast haalt. ‘Ga verder met leven. Neem een hond.’

Ondertussen zal ze een speciaal dessert bedenken dat ze als bijdrage voor het etentje kan meenemen. Ze heeft nu iets om naar uit te kijken, en het moeilijke moment is weer voorbij.

Later, wanneer ze tussen St Endellion en Polzeath rijdt, denkt Dossie na over een nieuwe hond. Of ze wil proberen een puppy op te voeden of dat het een hond uit het asiel moet worden. Beide mogelijkheden zouden vrijwel zeker voor problemen kunnen zorgen, maar het zou fijn zijn om weer gezelschap te hebben. Terwijl ze in westelijke richting afslaat naar Polzeath, dringt zich echter een ander probleem aan haar op. Gaat ze wel of niet het huis verkopen? Het is niet gemakkelijk wanneer Adam belt om te vragen of ze van plan is The Court al op de markt te brengen. Haar broer Adam werkt voor een groot makelaarskantoor in Londen dat gespecialiseerd is in het verkopen van huizen in de provincie.

‘Het is nu de perfecte tijd van het jaar om te verkopen,’ zei hij tijdens hun laatste gesprek. ‘Het is veel te groot voor jou

alleen, Doss. Het kost klauwen vol geld om het te bewonen en te onderhouden.’

Sinds de dood van ma heeft Dossie erg haar best gedaan om haar relatie met haar broer te verbeteren.

‘Dus jij bent met je neus in de boter gevallen, Doss,’ zei hij somber, na de begrafenis van hun vader. ‘Vlak voordat hij stierf heeft pa me gewaarschuwd dat hij The Court aan jou na zou laten, vanwege alles wat jij voor hen had gedaan, maar ik had niet gedacht dat hij dat echt zou doen. Niet dat jij het niet hebt verdiend.’

Ze zei niet tegen Adam dat ze pa had gesmeekt het testament te veranderen – maar hun vader was vastbesloten.

‘We hebben Adam af en toe geholpen,’ zei pa. ‘Het is niet onze schuld dat zijn huwelijk op de klippen is gelopen en dat hij de helft van alles kwijt is geraakt. Jij hebt het voor ma en mij mogelijk gemaakt om in dit huis te blijven wonen, Dossie, toen we oud waren, om ons bedrijf te runnen en ons met onze vrienden te omringen. Zonder jou hadden we het niet gekund, en we hebben heel veel plezier gehad. Dit is het grootste deel van je leven jouw thuis geweest, afgezien van de jaren met Mike. Vergeet dat niet.’

Toen pa eenmaal was overleden veranderde Adam. Langzaam maar zeker werd hij minder defensief, gemakkelijker in de omgang, alsof er een hindernis, een verwachting, was weggevallen. Alsof hij niet langer iets hoefde te bewijzen. Nog weer later, tijdens zijn bezoeken toen ma ziek was, ontstond er uiteindelijk een soort verzoening, een soort acceptatie aan weerszijden. Dossie kan zich voorstellen dat het voor Adam een harde klap moet zijn geweest om te worden onterfd, maar ze begint te hopen dat ze die wrok misschien kan wegnemen. Ze beseft echter dat hij gelijk heeft met betrekking tot het verkopen van The Court. Maar hoe zou ze dat kunnen verdragen, en waar zou ze naartoe moeten gaan?